

[Lone Dybkjær]

er der også grund til at rose forbundsformanden for hans bemærkninger om, at rigtige mænd tager orlov; og man må dog sige, at der er sket et skred, siden den tidligere formand for LO i forbindelse med diskussionen om mænds barselorlov sagde, at hvis mænd fik orlov, tog de bare på fisketur. Så en vis udvikling er der trods alt også sket i organisationerne, selv om man endnu synes, at der er lidt lang vej til ligestillingen. Men roses skal han for det, han har sagt. Det var flot sagt. Vi må så stadig håbe på, at det fører til, at mændene også tager orlov.

Så vil jeg gerne lige komme med et par bemærkninger til det, fru Lilli Gyldenkilde var inde på, nemlig kvinder og omsorgsarbejde, fra en lidt anden vinkel end den, andre har set det ud fra, nemlig at så snart kvinder stort set er dominerende inden for et felt, giver det lav løn, og alene af den grund kunne det være nyttigt at få nogle flere mænd ind f.eks i folkeskolen, i børneinstitutionerne og andre steder, så lønnen kunne blive forbedret. Men det skal naturligvis ikke være den vigtigste årsag; den vigtigste årsag er faktisk, at det er vigtigt for børnene, at mændene kommer ind i de job, så børnene ikke alle steder kun bliver passet og uddannet af kvinder – med al respekt for kvinders talent.

Så kunne man også sige en lille smule om hele diskussionen om den fælles forældremyndighed og forældremyndigheden i det hele taget, og der håber jeg altså meget, at det arbejde, der er sat i gang i Justitsministeriet, og som er fuldstændig afgørende for kvindernes ligestilling, ikke bare har som resultat, at kvinderne mere eller mindre pr. automatik skal have forældremyndigheden, så snart de er i strid med fædrene om det, for sådan er det jo ved domstolene i vore dage, og det er altså ikke godt hverken for børnene, for ligestillingen eller for fædrenes engagement i deres børn.

Men ellers vil jeg godt have lov til at sige et par ord om kommunerne, som jo har været til diskussion i dag, og jeg vil gerne sige tak til statsministeren, fordi han fastholdt sit syn om, at det er vigtigt i forbindelse med forhandlingerne, at statsministerens udgangspunkt er, at kommunerne skal udarbejde handlingsplaner for ligestilling, uanset om det kommer til at stå i den dagsorden eller ej. I virkeligheden er jeg meget ked af, at det ikke kommer med i dags-

ordenen, men jeg synes på den anden side, at det er en stor fordel, at Det Konservative Folkeparti også står bag dagsordenen, og så må man indimellem betale en pris for det. Men havde det stået til mig, havde kommunerne fået et pålæg om, at de skulle udarbejde handlingsplaner alene af den grund, at hvis man læser det åbne brev til statsministeren, som KL er kommet med, må man konstatere, at det står ret skralt til med kommunernes holdning til ligestilling.

For det første mener de, at handlingsplaner først er nyttige, når de er værktøj for en politik, som en organisation allerede er motiveret for. Dermed har man altså sagt, at man ikke er motiveret for ligestilling.

Så siger man også, at det aldrig har været et mål i sig selv at sikre en ligelig kønsmæssig fordeling af lokallønsmidlerne. Nej, det er der jo heller ingen af os der har påstået, men det er vel heller ikke et minus, hvis de var nogenlunde ligeligt fordelt og det ikke kun var mændene, der fik del i dem.

Endelig siger de, at når det drejer sig om lederposterne i langt de fleste kommuner, er der kun ganske få stillinger i lønramme 35 og derover, altså underforstået, at dem må mændene så selvfølgelig have, hvorimod den procentvise fordeling af lederstillingerne mellem kønnene i lavere lønrammer er væsentlig mere lige.

Og så slutter de minsandten med at sige: »Endelig ændrer man ikke 30 års ledelsesprioriteter radikalt på ganske få år.« Med andre ord: Det har aldrig været et led i kommunernes ledelsesorientering, at der skulle være tale om ligestilling. Det er simpelt hen et af de mest afslørende åbne breve, jeg længe har læst.

Men det kan jo heller ikke undre én, for hvordan ser KL ud? Ja, det er jo 15 mænd og 2 kvinder, der har skrevet det her. Og hvad skete der i forbindelse med valget? Ja, tidligere var der faktisk 13 mænd og 4 kvinder i KL; nu er det altså 15 mænd og 2 kvinder. Derfor kan det selvfølgelig ikke undre, at man kan skrive sådan et åbent brev til statsministeren, men jeg syntes nok, det må give kvinderne i KL og andre steder – for der er jo ikke ret mange af dem i KL's bestyrelse – anledning til at tænke en lille smule over, hvad i alverden det er for en officel politik, de indirekte er medunderskrivere på. Ligestilling har det i hvert fald ikke noget at gøre med.